



Thơ Huy Cận – Tập 3

Huy Cận (Cù Huy Cận)

Nhà thơ Huy Cận tên thật là Cù Huy Cận, sinh ngày 31 tháng 5 năm 1919 tại xã Ân Phú, huyện Hương Sơn, Hà Tĩnh, mất ngày 19 tháng 2 năm 2005 tại Hà Nội. Trước khi mất ông sống tại Hà Nội, Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam từ năm 1957. Trước cách mạng tháng Tám, Huy Cận đi học và hoạt động Văn học. Từ đầu năm 1942, vừa học Nông Lâm vừa tham gia hoạt động bí mật và làm thơ, viết văn.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Huy Cận (Cù Huy Cận). Tác giả của những tác phẩm đặc sắc như “tràng giang, đoàn thuyền đánh cá, các vị La Hán chùa Tây Phương”. Ông sinh ngày 31 tháng 5 năm 1919 tại xã Ân Phú, huyện Hương Sơn, Hà Tĩnh, mất ngày 19 tháng 2 năm 2005 tại Hà Nội.

Thơ Huy Cận – Tập 3

Trong tập này có tất cả 50 bài thơ của Huy Cận.

Tập Lửa Thiêng (1940)

- 1- Ê Chề
- 2- Áo Trắng
- 3- Đẹp Xưa
- 4- Đi Giữa Đường Thơm
- 5- Đi Rất Êm
- 6- Điệu Buồn
- 7- Bình Yên
- 8- Bi Ca
- 9- Buồn
- 10- Buồn Đêm Mưa
- 11- Cách Xa
- 12- Cầu Khẩn
- 13- Chết
- 14- Chiều Xuân
- 15- Chiều Xưa
- 16- Dấu Chân Trên Đường
- 17- Em Về Nhà
- 18- Gánh Xiếc
- 19- Giấc Ngủ Chiều
- 20- Học Sinh
- 21- Hối Hận
- 22- Hồn Xa
- 23- Hồn Xuân
- 24- Họa Điệu
- 25- Khung Tình
- 26- Lời Dịu
- 27- Mai Sau

-
- 28- *Mưa*
 - 29- *Ngậm Ngùi*
 - 30- *Ngủ Chung*
 - 31- *Nhạc Sầu*
 - 32- *Nhớ Hờ*
 - 33- *Quanh Quẩn*
 - 34- *Song Song*
 - 35- *Tâm Sự*
 - 36- *Tình Mất*
 - 37- *Tình Tự*
 - 38- *Tựu Trường*
 - 39- *Thân Thê*
 - 40- *Thu*
 - 41- *Thu Rừng*
 - 42- *Thuyền Đi*
 - 43- *Tiến Đưa*
 - 44- *Tràng Giang*
 - 45- *Trình Bày*
 - 46- *Trò Chuyện*
 - 47- *Trông Lên*
 - 48- *Vạn Lý Tình*
 - 49- *Xuân*
 - 50- *Xuân Ý*

Ê Chề (Huy Cận)

Ta lại mĩa mai rồi
 Sao lại buồn thế ấy!
 Xuôi đường mây nước trôi
 Bỏ lại lòng ta vậy

Đôi tay không tín mộ
 Chỉ lạc hướng thiên đàng
 Linh hồn tôi goá bụa
 Đơn chiếc giữa đau thương

Mong trốn tránh bơ vơ
 Tôi đem tình bán rẻ
 Cho vạn khách thờ ơ
 Và lòng tôi đã ế

Một chiếc linh hồn nhỏ
 Mang mang thiên cổ sầu
 Những nàng tiên dân chết
 Mơ mộng thuở xưa đâu

Áo Trắng (Huy Cận)

Tặng Nhất Linh

Áo trắng đơn sơ, mộng trắng trong,
 Hôm xưa em đến, mắt như lòng
 Nở bừng ánh sáng. Em đi đến,
 Gót ngọc đồn hương, bước toả hồng.

Em đẹp bàn tay ngón ngón thon;
 Em duyên đôi má nắng hoe tròn.

*Em lùa gió biếc vào trong tóc
Thổi lại phòng anh cả núi non.*

*Em nói, anh nghe tiếng lẫn lời;
Hồn em anh thở ở trong hơi.
Nắng thơ dẹt sáng trên tà áo,
Lá nhỏ mừng vui phất cửa ngoài.*

*Đôi lúa thân tiên suốt một ngày.
Em ban hạnh phúc chứa đầy tay.
Dịu dàng áo trắng trong như suối
Toả phất đôi hồn cánh mộng bay.*

Đẹp Xưa (Huy Cận)

Tặng Tô Ngọc Vân

*Ngập ngừng mép núi quanh co
Lưng đeo quán đựng, mưa lò mái ngang...
Vi vu gió hút nẻo vàng.
Một trời thu rộng mấy hàng mây nao.*

*Dừng cương nghỉ ngựa non cao
Dặm xa lữ thứ kẻ nào héo hon...*

*Đi rồi, khuất ngựa sau non;
Nhỏ thưa tràng đặc, tiếng còn tịch liêu...
Trơ vơ buồn lợt quán chiều
Mái nghiêng nghiêng gửi buồn theo hút người*

Đi Giữa Đường Thơm (Huy Cận)

Tặng Thạch Lam

Đường trong làng: hoa dại với mùi rơm...
 Người cùng tôi đi dạo giữa đường thơm,
 Lòng giắt sẵn ít hương hoa tưởng tượng.
 Đất thù nắng, bóng tre, rồi bóng phượng
 Lăn lượt buông màn nhẹ vương chân lâu:
 Lên bề cao hay đi xuống bề sâu?
 Không biết nữa – Có chút gì làm ngợp
 Trong không khí... hương với màu hoà hợp...

Một buổi trưa không biết ở nơi nào,
 Như buổi trưa nhẹ nhẹ trong ca dao,
 Có cu gáy, có bướm vàng nữa chứ
 Mà đôi lúa đứng bên vườn tình tự.
 Buổi trưa này xưa kia ta đã đi,
 Phải cùng chăng? Lòng nhớ rõ làm chi!
 Chân bên chân, hồn bên hồn, yên lặng,
 Người cùng tôi đi giữa đường rải nắng,
 Trí vô tư cho da thở hương tình,
 Người khẽ nắm tay, tôi khẽ nghiêng mình.
 Như sắp nói, nhưng mà không – khóm trúc
 Vừa động lá, ta nhận vào một lúc
 Cả không gian hồn hậu rất thơm tho;
 Gió hương đưa mùi, dịu dịu phất phơ...
 Trong cảnh lặng, vẫn đưa mùi gió thoảng...
 Tri bang quơ nghĩ thoảng nhưng buồn nhiều:
 “Chân hết đường thì lòng cũng hết yêu”.
 Chân đang bước bỗng e dè dừng lại
 – Ở giữa đường làng, mùi rơm, hoa dại....

Đi Rất Êm (Huy Cận)

Đi rất êm, bước êm nữa, người ôi!
Tiếng động gần, dư thanh gọi xa xôi..

Phòng yên tĩnh, chớ làm phòng vắng vẻ!
Hồn mới lim dim, bước giùm nhẹ nhẹ.

Hé cửa vừa, cảnh lả qua song
Cho bóng xuống mi, cho bóng xuống lòng.

Tai ê chề chỉ vừa nghe gió lá,
Trí mệt mỏi, buông chi lời nói lạ!

Ru cho tôi ngủ dưới bóng mi người;
Nhìn tôi đi, xin miệng thắm cứ cười..

Trong giấc đẹp sẽ thấy trời mở rộng,
Không gian hồng, đời nhuộm màu hy vọng.

Tôi sẽ giơ tay để đón rước đời;
Đón giúp cho đôi tay ngẩn chơi vơi..

Nhưng phòng rất vắng, bước giùm nhẹ nhẹ:
Hồn yên tĩnh, chớ làm hồn quạnh quẽ...

Đi rất êm, bước êm nữa, người ôi!
Với lòng buồn xin nhớ gọi xa-xôi..

Điệu Buồn (Huy Cận)

Mưa rơi trên sân.
Mái nhà nghiêng dần...
Ôi buồn trời mưa!

Nhìn trăm sao buồn
Của mưa trên sân...
Ôi lòng buồn chưa!
Đêm xa xuống gần,

Biết sao nói năng.
Nhớ chi băng khuâng.
Cửa the gió rình;
Vườn cau nước dâng.

Mưa rơi đều đều
Trên từng ngói kêu,
Trên từng ngói vang...

Trên từng ngói xanh
Lệ rêu muôn hang.

Bình Yên (Huy Cận)

Thời khắc đang đi nhịp thái bình
Dịu dàng gió nhạt thổi mây xanh
Hàng cây mở ngọn kêu chim đến
Hạnh phúc xem như chuyện đã đành

Lũn cụm hoa trời rơi dáng bướm
Nỡ chen hoa lá tiếng vành khuyên
Ngoài đường buổi sáng thơm hương mới
Thú sống thơm mùi cỏ mới lên

Kia treo trái mộng trĩu cây đời
Ngang với tâm tay ngăn của người
Nhưng múa vu vơ tay đã mỏi
Ê chề đời thoáng vị cơm ôi...

Bi Ca (Huy Cận)

Hỡi mây trắng phất phơ màu gió cũ
 Nước buồn ôi! còn lại bến sơ xưa
 Cho ta gởi vọng xuôi về quá khứ
 Đôi chút sầu tư nước chảy, mây đưa

Buồn đã lại khi bắt đầu yêu mến
 Lòng mê say ngay từ thuở mê tình
 Vì ta đợi cho nên người chẳng đến
 Người xa ta, xa từ thuở sơ sinh

Trời buổi ấy ở trong thời tình tự
 Xuân muôn năm tơ mơn cỏ bên đường
 Người thì đẹp mà lòng ta mới nở
 Gió mơn ru và mây giục yêu đương

Hoa nắng rải ở trên màu tóc đượm
 Áo lụa bay thấy thoáng lá chen hơi
 Lòng non dại đã hoá thành chiếc bướm
 Cánh băng khuâng bay tới đậu bên ngoài

Ta cầu khẩn như một lòng tín mộ
 Nhạc tím ngây phấp phới tiếng trầm chuông
 Hồn lưu lạc chưa hề thờ một chúa
 Yêu một người ta dâng cả tình thương

Nhưng chân đẹp vội rẽ đường trăm lối
 Gió bay qua thôi đưa tiếng cười chào
 Rồi một bữa đứng chờ người chẳng tới
 Ta thấy buồn cùng mọc với trăng sao

Bóng đêm toả không lấp niềm thương nhớ
 Tình đi mau, sầu ở lại lâu dài

Ta đã để hồn tan trong tiếng thở
 Kêu gọi người đưa tin nổi tàn phai
 Hỡi mây trắng, hỡi nước buồn, gió cũ
 Sao chiều nay ảo não vị sơ xưa
 Lòng ta nữa, cũng trở về một chỗ
 Trong nỗi đau thương vương tự bao giờ

Buồn (Huy Cận)

Đã chảy về đâu những suối xưa?
 Đâu cơn yêu mến đến không chờ?
 Tháng ngày vùn vụt phai màu áo
 Của những nàng tiên mộng trẻ thơ.

Rụng những chùm tên mấy độ bông;
 Phai hàng nhật ký chép song song;
 Chàng trai gôi mộng trên trang sách
 Tỉnh thức, mùa xuân rụng hết hồng.

Đời mất về đâu, hỡi tháng, năm?
 Xuân không mọc nữa với trăng rằm!
 Chẳng bao lâu ngủ sâu trong đất,
 Vĩnh viễn mùa đông lạnh chỗ nằm.

Nay hãng còn đây ấm mặt trời,
 Mà sao lòng lạnh tuyết băng rơi?
 – U sầu chắc hẳn đang nhanh bước,
 Lưng khom nghìn năm đến cửa tôi.

Buồn Đêm Mưa (Huy Cận)

*Đêm mưa làm nhớ không gian
Lòng run thêm lạnh nỗi hàn bao la...*

*Tai nương nước giọt mái nhà
Nghe trời nặng nặng, nghe ta buồn buồn*

*Nghe đi rồi rạc trong hồn
Những chân xa vắng dậm mòn lẻ loi...*

*Rơi rơi... dàu dàu rơi rơi...
Trăm muôn giọt nhẹ nổi lời vu vơ...*

*Tương tư hướng lạc phương mờ...
Trở nghiêng gôi nặng hững hờ nằm nghe*

*Gió về, lòng rộng không che
Hơi may hiu hắt bốn bề tâm tư...*

Cách Xa (Huy Cận)

*Lời chẳng giao lời, tay lạ tay,
Tấc gang cách trở, nhớ muôn ngày.
Cô sầu dựng núi lên cao ngất;
Nhưng cặp chim hồn lạc hướng bay.*

*Tôi đứng bên này cửa Khổ đau,
Bên kia người dạo, biết chi sâu.
Dọc đời rải rác muôn ga đón.
Khó nổi ngồi chung một chuyến tàu.*

*Cũng chẳng dò xem gió ngược xuôi;
Lời đi không cốt gặp tai người,*

*Quá buồn nên muốn yên ngôi chút,
Tôi nói lòng ra để tự cười.*

Cầu Khẩn (Huy Cận)

*Hôn bơ vơ, tôi đi dạo giữa đời;
Chân theo lòng mà người chẳng theo tôi.*

*Ngày đẹp thế, cũng có tay đang mở,
Đuổi hạnh phúc giữa lòng tôi bọt ngợ.*

*Tôi đi tìm người, tôi đi tìm thơ,
Tính vẫn vơ có lành được bao giờ.*

*Và tình ái không bao giờ lành được,
Nâng chân đi chưa định ngày nghỉ bước.*

*Đường không dài: người tránh để thêm xa...
Gặp ngay đi! Đời may rủi lắm mà!*

*Và nếu không yêu, mà thừa yêu mến,
Cứ thả mộng cho lòng tôi ghé bến...*

*Đứng lại giùm, tôi đã mỏi theo sau,
Ôi! nỡ nào suốt đời đuổi bắt nhau!*

Chết (Huy Cận)

*Chân quẩn quít rồi đến ngày nghỉ bước;
Miệng trao lời rồi đến buổi làm thinh;
Thân có đôi chờ lúc ngủ một mình,
Không bạn lúa cũng không mền ấm nóng;*

Tai dưới đất để nghe chùng tiếng sóng
 Ở trên đời; – đâu ấy ngừng lên cao
 Sẽ nằm im! Ôi đau đón chùng nào;
 Thân bay nháy giam trong mờ nhỏ tí,

 Một dáng điệu suốt trăm nghìn thế kỷ!
 Ngày sẽ về, gió sẽ mát, hoa tươi,
 Muôn trai tơ đi hái vụn môi cười,
 Làn nắng ấm vào khuya trong lá sắc;

 Nhưng mắt đóng trong đêm câm dằng dặc,
 Còn biết gì trời đất ở bên kia;
 Bướm bay chi! tay nhậy đã chia lìa;
 Tình gọi đó, nhưng lòng thôi bắt mộng.

 Bỏ chung chạ để nằm khô một bóng;
 Chẳng ai vào an ủi nắm bàn tay:
 Khổ bao nhiêu cho một kẻ hằng ngày
 Tìm thế giới để làm khuây lẻ chiếc!

Chiều Xuân (Huy Cận)

Xuân gọi tràn đây
 Giữa lòng hoan lạc,
 Trên mình hoa cây...

Nắng vàng lạt lạt
 Ngày đi chầy chầy...

Hai hàng cây xanh
 Đâm chồi hy vọng...
 Ôi duyên tốt lành!

Én ngàn đưa vông
Hương đông lên hanh.

Kê bên đường mòn
— Mùa đông đã tạnh
Cỏ mọc bờ non...

Chiều xuân tươi mạnh
Gió bay vào hồn.

Có bàn tay cao
Trút bình ấm dịu
Từ phương xa nào...

Người cô yếu điệu
Nghe mình nao nao...

Nhạc vươn lên trời:
Đời măng đang dậy
Tưng bừng muôn nơi...

Mái rừng gió hây
Chiều xuân đây lời.

Chiều Xưa (Huy Cận)

Buồn gieo theo gió veo hồ,
Đèo cao quán chật, bến đò lau thưa.

Đồn xa quần quai bóng cò,
Phất phơ buồn tự thuở xưa thối về.

Ngàn năm sức tỉnh lê thê
Trên thành son nhạt. — Chiều tê cuối đầu...

Bờ tre rung động trống châu,
 Tường chường còn vọng trên lầu ải quan,

Đêm mơ lay ánh trăng tàn,
 Hồn xưa gọi tiếng thời gian, trống đồn.

Dấu Chân Trên Đường (Huy Cận)

Ai biết đường kia giậm mấy lần?
 Gió vừa thổi lạc dấu muôn chân.
 Làm sao góp lại nâng xem thử.
 Những bước vu vơ xa lại gần.

Thôi đã tan rồi vụn gót hương
 Của người đẹp tới tự trăm phương.
 Tan rồi những bước không hò hẹn
 Đã bước trùng nhau một ngã đường.

Cây mở cành xanh, nghiêng lá phôi;
 Bụi gieo trên lá, dội nên lời
 Bâng khuâng kể lại bao câu chuyện
 Của những bàn chân rỗ dấu đời.

Đã vậy bao lần rồi thế nhỉ?
 Và sau này nữa, dấu chân ai
 Sẽ ghi rồi xoá trên đường bạc
 Mỗi lúc trời đau gió thổi dài.

Em Về Nhà (Huy Cận)

Thôi sáng hung rồi em hãy đi
 Tự nhiên em nhé! Chớ buồn chi.

Suốt ngày nhắc nhở em từng phút
Anh đoán thuyền em đến bến gì.

Này lúc bên đường bóng đứng trưa
Thuyền em qua thác sóng xô lùa
Sông êm, bãi cát con cò đứng.
Khỏi vực, lòng em hết sợ chưa?

Tới ngã ba sông, nước bốn bề,
Nửa chiều gà lạ gáy bên đê.
Làng xa lặng lẽ sau tre trúc;
Bến cũ thuyền em sắp ghé về

Khi bóng hoàng hôn phủ núi xa,
Khi niêm mơ tưởng vương chân, và
Khi cầm không được anh ngồi khóc;
Ấy lúc em tôi đã tới nhà.

Gánh Xiếc (Huy Cận)

Có chàng ngơ ngác tựa gà trống,
E đến trăm năm còn trẻ thơ
Tám tuổi một chiều trong rạp xiếc
Yêu nàng cười ngựa uốn thân tơ.

Điệu kèn rộn rịp nâng chân ngựa
Nhịp với lòng trai mở cánh yêu,
Nhạc buồn thu – chở hồn đường sá!
Lẫn với hùm, voi, gái lệ kiều.

Gái lệ kiều đi với ngựa, voi;
Về nhà, đứa bé vẫn đùa chơi

Nhưng lòng trẻ đã theo đoàn xiếc
Xếp với màn to của rạp đời

Gánh xiếc đi qua chỉ một lần,
Bây giờ có lẽ đã chia tan...
Và nàng cười ngựa đâu rồi nhỉ?
Ngơ ngác chàng trai tự hỏi thăm

Giấc Ngủ Chiều (Huy Cận)

Tặng Hoàng Đạo

Thức dậy, nắng vàng ngang mái nhát,
Buồn gieo theo bóng lá đung đưa
Bên thềm – Ai nấn lòng tôi rộng,
Cho trái mênh mông buồn xế trưa.

Than ôi, trời đẹp nhưng trời buồn,
Như cảnh tươi màu rạp cải lương
Tôi đội tang đen cùng mũ trắng,
Ra đi không hẹn ở trên đường.

Rừng rưng hoa phượng màu thương nhớ;
Sơn đậm bên thành một sắc xưa;
Cánh rục đời con rơi lối đỏ,
Bên chân ghi động dấu bao giờ.

Không khí vờn xoay, mộng rã tan;
Tưởng như tim đã cũ muôn vàn.
Thâu qua cái ngập dài vô hạn
Hình ảnh lung linh vũ trụ tàn.

Học Sinh (Huy Cận)

*Gió thổi sân trường chiều chủ nhật;
– Ôi! Thời thơ bé tuổi mười lăm,
Nắng hoe rải nhạt hoa trên đất,
Đời dịu vợi như nguyệt trước rằm.*

*Bốn vách nghiêm trang tiếng đọc bài,
Đầu xanh dăm chục, nét văn khô,
Chiều xuân chim sẻ vô trong lớp,
Ông giáo trông lên; chúng bạn cười.*

*Lén mắt thầy, xem lại bức thư
Của người cô họ, chú hiền từ.
Bàn tay vợ vẫn đưa trang sách,
Mộng tưởng phiêu lưu bức địa đồ.*

*Đôi guốc nằm hiền kéo bốn mùa,
Tiên nhà ít gửi, biết chi mua!
Áo dài cọ mãi đôi tay rách,
Gương lược thăm hoài tóc ngắn thưa.*

*Chủ nhật nhiều khi chán nản ghê,
Xung xãng sân bóng chạy tứ bề.
Bên vườn ông đốc dăm hoa nở,
Đêm tới mau mau hái trộm về.*

*Lên gác yên tâm nghĩ sự đời,
Hương nồng quanh gối vẫn vợ chơi.
Giường bên cửa sổ, cây đưa mát,
Không chịu mừng che để ngó trời.*

*Họ sống bình yên, bước lặng thinh,
Không nghe hoa bướm gọi bên mình*

*Hững hờ đi giữa hương yêu mến,
Chân bước chưa khi rộn ái tình.*

*Vậy đó bỗng nhiên mà họ lớn,
Tuổi hai mươi đến, có ai ngờ!
Một hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngẩn trông vời áo tiểu thơ.*

Hối Hận (Huy Cận)

*Hạnh phúc rất đơn sơ,
Nhịp đời đi chậm rãi..
Mái nhà yên bóng trưa;
Ong hút chùm hoa cải*

*Lòng tôi sao chẳng đợi,
Vội vã bước vào trong!
Bốn mùa yên một lối
Chân mỗi vịn đường cong.*

*Tôi không đành nói xấu,
Đời, đời rất hiền từ;
Nhưng hoa xuân không đậu,
Thôi mong gò trái thu!*

*Quá hiền nên vụng tính,
Tôi đã phá đời tôi
Điên rồi, khi vụt tỉnh;
Hạnh phúc đi xa rồi!*

Hồn Xa (Huy Cận)

*Thuở xưa, Chức Nữ buồn sông Ngân
Cố kẻ ngồi thương ở dưới trần
Chạnh nỗi tương tư khôn dãi tỏ
Muôn sao bàng bạc sâu không gian*

*Từ buổi Tiên đi sâu cũng nhỏ
Nhân gian thôi nhớ chuyện trên trời
đại bàng vỗ cánh muôn năm trước
Ai biết trời xưa rộng mấy khơi*

*Bích Câu đâu nữa bóng chàng Uyên
Sông núi thô sơ bật tiếng huyền
Có lẽ hồn ta không đẹp nữa
Nét thần thôi hoạ bức thiên duyên*

*Giấc mộng Minh Hoàng không trở lại
Trăng ơi! Ai chép nhại Nghê Thường?
Cõi đời cúi mặt quên xa biếc
Đi hết thời gian không nhớ thương.*

Hồn Xuân (Huy Cận)

*Ai biết em tôi ở chốn nào?
Má tròn đương nụ, trán vừa cao.
Tiếng mùa về gọi lòng em dậy,
Lơ đãng lòng tôi chẳng kịp rào.*

*Ai biết người yêu nhỏ của tôi,
Người yêu nho nhỏ trốn đâu rồi?
Nhấn giùm với nhé, em tôi đó,
Tròn trĩnh xinh như một quả đồi.*

Ngực trắng giòn như một trái rìeng
 Mắt thì bằng rượu, tóc bằng hương.
 Miệng cười bừng nở hàm răng lựu,
 Sáng cả trời xanh mấy dặm trường.

Anh khắp rìeng cao xuống lũng sâu
 Tìm em, đi hái lộc xanh đầu.
 Trông đâu chân đẹp tròn như cột?
 Em đẹp son ngời như cổ lâu.

Nghe nhịp đời lên em bỏ anh,
 Đua nhau xuân nở rộn trăm cành.
 Ý mùa cũng rộn trong thân mới,
 Tóc rủ bờ tơ sợi liễu mảnh.

Khách qua đường ơi! Em tôi đây.
 Chân em: cỏ mượt, mắt: hồ đây.
 Lòng em hoá cảnh chờ anh gặp
 – Man mác hồn xuân ngọn gió hây.

Hoạ Diệu (Huy Cận)

Vàng đẹp quá, giăng tơ và xôi chỉ:
 Trời mênh mông nên rất đổi nhớ nhung;
 Chiều buồn buồn giữa hương sắc tung bừng
 Như nắng xế nằm trên gương mờ thủy.

Chiều nơi hồn, và nơi trời, ý nhị;
 Choáng tương tư, gió rộng vương cành sây.
 Vườn hân hoan muôn vạn nổi dàn bày
 Của nhựa mạnh thành tơ trong lá mới.

Bước son sánh những nỗi lòng phẫn khởi,
 Ở nơi kia từng lúa bạn trẻ trung
 Đi bài đàn bông bột của đời chung,
 Thăm xuân ý trong nhịp người nhún nhảy

Chân cây đứng, và chân người qua đây,
 Bóng chân người xen giữa bóng chân cây;
 – Vườn hân hoan muôn vạn nỗi đàn bà
 Của nhựa mạnh thành tơ trong lá mới –

Chiều thịnh trị: ngày xiêu nhưng nắng phới.
 Cây không đi mà tình cũng nghiêng nghiêng:
 Cây với người xưa có lẽ lảng giêng,
 Đây đó cũng ngẩng đầu lên kiếm Gió.
 Em ơi! chiều đương hoa điệu vàng tơ...

Khung Tình (Huy Cận)

Hoàng hôn mù xuống nặng,
 Gió sông buồn, em ơi!
 Nhà em đâu phố lạng,
 Ba ngõ, bốn bề trời

Gần gũi già mong nhau,
 Tấc gang càng tưởng nhớ.
 Phố trước với đường sau:
 Ấy mới lòng gặp gỡ.

Anh đến. Ôi! chờ đợi
 Em ra Ồ! ngóng trông.
 Em nói và anh nói;
 Đôi tay giao đôi lòng.

Yêu nhau, tình dễ vậ
 – Cuộc đời khó khăn đâu!
 Bên nhà, sông nước chảy
 Bên sông, lặng bóng lâu

Anh biên lời để lại,
 Dã dò khách sau đây:
 “Đây tình yêu đóng trại;
 “Duyên lành, đôi lứa may

“Ai yêu xin mời đến.
 “- Tình yêu không có nhà.
 “Nhưng nơi lòng hò hẹn
 Nghìn năm một cảnh mà –

Có người đọc thơ anh
 Sẽ tìm theo địa chỉ.
 Ta giao lại khung tình
 Cho đời sau, em nhỉ!

Nhà em ba ngõ lắm!
 Lòng anh một hướng thôi!
 – Nhớ em ngồi biên nhảm.
 Ôi tình yêu vế vời!

Lời Dịu (Huy Cận)

Đi rất êm, bước êm nữa, người ơi!
 Tiếng động gần, dư thanh còn xa xôi.

Phòng yên tĩnh, chớ làm phòng vắng vẻ!
 Hồn mới lim dim, bước giùm nhè nhẹ.

Hé cửa vừa, níu cành lá qua song
Cho bóng xuống mi, cho bóng xuống lòng.

Tai ê chề chỉ vừa nghe gió lá
Trí mệt mỏi, buông chi lời nói lạ!

Ru cho tôi ngủ dưới bóng mi người;
Nhìn tôi đi, xin miệng thẩm cú cười...

Trong giấc đẹp sẽ thấy trời mở rộng
Không gian hồng, đời nhuộm màu hy vọng

Tôi sẽ giơ tay để đón rước đời
Đón giúp cho đôi tay ngắn chơi vui...

Nhưng phòng rất vang, bước giùm nhè nhẹ:
Hồn yên tĩnh, chớ làm hồn quạnh quẽ...
Đi rất êm, bước êm nữa người ôi!
Với lòng buồn xin nhớ gọi xa xôi...

Mai Sau (Huy Cận)

Mai sau dù có bao giờ...
(Nguyễn Du)

Chàng Huy Cận khi xưa hay sầu lắm,
Gió trăng ơi! nay còn nhớ người chăng?
Hơn một lần chàng đã gửi cho trăng
Nỗi hiu quạnh của hồn buồn không có.
Thuở chàng sống thì lòng chàng hay nhớ,
Nỗi nhớ thương không biết đã tan chưa?
Hay lòng chàng vẫn tủi nắng, sầu mưa
Cùng đất nước và nặng buồn sông núi?

“Chàng yêu lắm nên bị người hắt hủi,
 Chàng yêu lâu nên thiên hạ lìa xa;
 Chàng tự tình bằng những khúc bi ca,
 Chàng tâm sự với buổi chiều quạnh quẽ.
 Hỡi trăng gió đã nghe chàng kể lẽ,
 Hồn các người là hồn của lời thơ;
 Hơi thở chàng thổi trong gió phất phơ,
 Đài vũ trụ quen trước người thi sĩ.

“Người một thuở mà chàng sâu vạn kỷ,
 Sống một đời chàng tưởng vọng muôn năm;
 Gió trăng ơi! chắc nơi chỗ chàng nằm
 Chấn chiếu mực đã nở màu vĩnh viễn.
 Hồn đơn chiếc như đảo rời dậm biển,
 Suối một đời như núi đứng riêng tây.
 Lòng chàng xưa chôn nọ với nơi này.
 Đây hay đó chỉ dựng chòi cô độc.

“Người ta bảo bà mẹ chàng hay khóc
 Chia gia tài cho con quý: lệ đau.
 Chàng là con một người mẹ hay sầu,
 Nên trọn kiếp mắt chàng thường đầm lệ.
 Người thi sĩ đã nguyện cầu Thượng Đế
 Một đôi lần, nhưng vốn nghiệp đi hoang
 Thì chết rồi, chắc người vẫn lang thang
 Như buổi sống, ở trong bầu trắng gió.
 Ở địa ngục, hay thiên đường, không rõ...

Chiều nay đây nửa thế kỷ hai mươi,
 Viết dăm câu tôi gửi lại vài người
 Những thế hệ mai sau, làm bè bạn...
 Hỡi ai đó, có nhớ lòng Huy Cận,
 Gọi gió trăng mà thổi thẽ với lời trên,

*Rất thương yêu, xin nhớ gọi giùm tên
Rất an ủi của bạn chàng: Xuân Diệu.*

Mưa (Huy Cận)

*Mưa giông buồn sợi xuống lơ lơi,
Lạnh của không gian thấm xuống người.
Rơi rớt về đây muôn hướng gió;
Lòng sâu vạn dặm gió mưa phơi.*

*Hiu hắt đây tôi giữa xứ hờ.
Ý buồn tự kể mộng băng quơ
Tương tư thấp thoáng sau khe cửa,
Tuy chẳng mong ai cũng đợi chờ.*

*Tôi luôn tay nhỏ hững không gian,
Vội gió xa xôi lạnh lẽo ngàn.
Tôi để cho hồn theo với lá,
Xiêu xiêu cúi nhẹ trút buồn tràn.*

*Buồn hão nhưng lòng biết nguôi.
Buồn mưa không định, chỉ ngủi ngủi,
Lòng êm như chiếc thuyền trên bến
Nghe rét thu về hạ bớt mui...*

Ngậm Ngùi (Huy Cận)

*Nắng chia nửa bãi, chiều rồi...
Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá rêu.
Sợi buồn con nhện giăng mau,
Em ơi! Hãy ngủ... anh hầu quạt đây.
Lòng anh mở với quạt này,*

Trăm con chim mộng về bay đâu giường.
 Ngủ đi em, mộng bình thường!
 Ru em sẵn tiếng thùy dương mấy bờ...
 Cây dài bóng xế ngân ngo...
 – Hồn em đã chín mấy mùa thương đau?
 Tay anh em hãy tựa đầu,
 Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...

Ngủ Chung (Huy Cận)

Ôi rét! Đêm nay mấy học trò
 Ngủ chung giường hẹp, trốn bơ vơ.
 – Có hồn vụn thuở buồn đơn chiếc
 Có lẽ đêm nay cũng ngủ nhờ.
 Lạnh lòng biết mấy tấm thân xương!
 Ân ái xưa kia kiếp ngủ giường.
 Đầu nữa tay choàng làm gối ấm;
 Còn đâu đôi lứa chuyện canh sương...
 Ai đắp mền cho, trái nệm là?
 Đêm dày ướt rượt khí tha ma.
 Cúi chèngh cửa mộ quên không khép.
 Địa phủ hàn phong lọt cả mà.
 Trốn tránh bơ vơ chạy ngủ lang,
 Hồn ơi! Có nhớ giấc trần gian
 Nệm là hơi thở, da: chăn ấm,
 Xương cọ vào xương bớt nổi hàn?

Nhạc Sầu (Huy Cận)

Tặng Nguyễn Gia Trí

Ai chết đó? Nhạc buồn chi lắm thế!
 Chiêu mồ côi, đời rét mướt ngoài đường;
 Phố điều hiu màu đá cũ lên sương.
 Sương hay chính bụi phai tàn lả tả?

Từng tiếng lệ: ấy mộng sầu úa lá.
 Chim vui đâu? Cây đã gãy vài cành.
 Ôi chiêu buồn! Sao nắng quá mong manh!
 Môi tái nhạt nào cười mà héo vậy?

Ai chết đó? Trục xoay và bánh đẩy,
 Xe tang đi về tận thế giới nào?
 Chiêu đông tàn, lạnh xuống tận trời cao,
 Không lửa ấm, chắc hồn buồn lắm đó.

Thê lương vậy mà ai đành lìa bỏ
 Trần gian sao? Đây thành phố đang quen,
 Nhưng chốc rồi nẻo vắng đã xa miền
 Đường sá lạ thôi lạnh lòng biết mấy!

Và ngựa ơi, đi nhịp đầm chó nháy
 Kéo thân đau, chưa quên nệm giường đời.
 Ai đi đưa, xin đưa đến tận nơi,
 Chớ quay lại nửa đường mà làm tủi

Người đã chết – Một vài ba đầu cúi,
 Dăm bảy lòng thương xót đến bên mồ
 Để cho hồn khi sắp xuống hư vô
 Còn được thấy trên mặt người ấm áp

Hình dáng cuộc đời từ đây xa tấp.
Xe tang đi, xin đường chó gập ghềnh!
Không gian ôi, xin hẹp bớt mông mênh,
Áo nào quá trời buổi chiều vĩnh biệt!

Và người nữa, tiếng gió buồn thê thiết
Xin lặng giùm cho nhẹ bớt cô đơn.
Hàng cò đen là bóng quạ chập chờn
Báo tin xấu, dẫn hồn người đã xế...

Ai chết đó? Nhạc buồn chi lắm thê?
Kèn đám ma hay ấy tiếng đau thương
Của cuộc đời? Ai rút tọt trong xương
Tiếng nức nở gọi gió đường quanh quẽ!
Sầu chi lắm trời ơi! Chiều tận thê!

Nhớ Hồ (Huy Cận)

Lâng lâng chiều nhẹ ghé muôn tai
Trong bóng chiều như mờ tiếng ai
Thổi lạc hương rừng cơn gió đến
Bâng khuâng trời rộng nhớ sông dài

Ôi nắng vàng sao mà nhớ nhung!
Có ai đàn lẻ để tơ chùng?
Có ai tiễn biệt nơi xa ấy
Xui bước chân đây cũng ngại ngừng...

Câm lặng. Hoa rơi cánh đợi chờ.
Chiều đi, ở lại mộng bơ vơ
Thoảng vòng tóc gió qua bên má,
Khiến động làn da rợn ý sờ.

Quanh Quẩn (Huy Cận)

Quanh quẩn mãi giữa vài ba dáng điệu
 Tới hay lui vẫn chùng ẩy mặt người
 Vì quá thân nên quá đổi buồn cười,
 Mối nhắc lại chỉ có ngân ẩy chuyện.

Đời nhạt tẻ như tàu không đổi chuyển!
 Đứng xem ngoài hay quay gót nhìn trong
 Cùng thuộc rồi bàn ghế ở trong phòng,
 Và trong đó: những hồn quen biết quá!

Đời nghèo thê! Không dành tôi chút lạ...
 Đến ái ân cũng hết cả đợi chờ;
 Và mỗi ngày sau những giấc ngủ trưa
 Mừng buông xuống không che sâu vũ trụ

À! Thế đấy, chôn hằng ngày cư trú
 Ván bài đời may mắn chỉ ù sông
 Ôi! Tâm tư ngăn giữa bốn bờ tường,
 Chờ gió mới, nhưng cửa đều đóng kín!

Song Song (Huy Cận)

Người có đôi môi rõ thắm hồng,
 Để mà rằng “được” với rằng “không”.
 Đôi tay lưu luyến khi giao nôi,
 Khi đắp thành cao chặn nẻo lòng.

Và đôi mắt ấy biết nhìn xa;
 Khi ngoảnh mặt gần bên, biết đậm đà;
 Nhưng cũng biết gieo buồn khía cạnh;
 Lạnh đông tê giá nét thu ba.

Nhan sắc trời ơi! biết nói sao?
 Người hiền như bột, có gươm dao...
 Xa xôi mà gọi niềm thân mật,
 Gần gũi song le vẫn biệt rào.

Bâng khuâng hồn lạ ở bên hồn;
 Sông nước cách rìeng lối tịch thôn;
 Cảnh sắc tình tôi sâu cũng vậy;
 Song song muôn dặm bóng mây đồn.

Tâm Sự (Huy Cận)

Chiều ơi! Hãy xuống thăm ta với!
 Thiên hạ lìa xa, đời trống không.
 Nắng xẽ ngậm ngùi trên mái cũ;
 Đìu hiu bên phố, nhớ bên lòng.

Ta biết quen chiều tự thuở xưa,
 Tin nghe xa vắng rộng không bờ
 Một ngày trời đẹp bâng khuâng quá:
 Ấy buổi đầu tiên bạn bút tờ.

Đã mấy năm rồi thơ nở hoa,
 Trang vui cũng lúc lệ buồn nhòa.
 Giòng đời cũng nặng sâu lưu thủy,
 Tóc nặng sâu tư gió thổi tà.

Chiều ơi! Gặp gỡ đã đời con;
 Sương lạnh đồn thêm lệ tủi hờn,
 Một buổi xưa kia phòng vắng bạn,
 Đó ngày quen biết với cô đơn.

Có lúc xa người, bởi quá yêu,
 Than ôi! Sông núi lại buồn nhiều.
 Mây xa lạc gió bên trời vắng,
 Đời bạt lòng ta, – lại gặp nhiều.

Kể lẽ tâm hồn đã bấy lâu;
 Hôm nay nhìn lại nhớ thương đâu,
 Một mình cũng muốn câu tâm sự:
 Chiều xuống cùng ta đang có nhau.

Tình Mất (Huy Cận)

Ôi! Những kẻ tôi chỉ chào một bận,
 Chân xa mau, lòng chưa kịp giao thân,
 Trên đường tôi nếu trở lại vài lần,
 Chắc ta đã yêu nhau rồi, – hẳn chứ..
 Một lời nói nếu có gan xớm thử;
 Một bàn tay đừng lưỡng lự trao thơ;
 Một lúc nhìn thêm, đôi lúc tình cò,
 Chắc có lẽ đã làm nên luyện ái...

Yêu biết mấy nếu có lần gặp lại!

Tôi vụng về, tôi ngơ ngác, nên chi
 Người bên tôi mà để người đi,
 Tôi làm nũng, quyết giữ lòng kiêu hãnh;
 Người ở đó, tôi làm như ghẻ lạnh;
 Người đi rồi, thôi mong mỗi gì đâu!
 Những bàn tay đáng lẽ phải giao nhau,
 Hờ hững thế! Không chịu cầm lưu luyện.

Ôi! Những kẻ cùng tôi không hứa hẹn!
 Người không quen nhưng tôi chắc sẽ yêu;

Mặt vừa nhìn mà chân đã muốn theo;
 Tình mới chép một hai dòng nhật ký;
 Tên viết tắt, tin rằng lòng nhớ kỹ
 Bạn một hôm đi đến rất tình cờ;
 Tình quên đi ở trong những bức thơ
 Viết không gửi, xếp nằm trong sách cũ;
 Ôi! Bao kẻ chỉ một lần gặp gỡ!
 Bởi vì sao lòng tôi rất thương đau
 Khi nghĩ thầm: “nếu ta đã gần nhau!...”

Tình Tự (Huy Cận)

Sáng hôm nay hồn em như tử áo
 Ý trong veo là lượt xếp từng đôi.
 Áo đẹp chưa anh! Hoa thắm thêu đời
 Áo mơ ước anh bận giùm chiếc nhé.
 Vàng rạng cùng xanh, hồng cười với tía,
 Xin mời anh chọn hình sắc yêu đương.
 Hồn em đây đủ muôn ánh nghệ thường,
 Anh hãy bận hồn em màu sáng chói.

 Anh có biết hôm nay là ngày hội.
 Của lòng ta. Em trần thiết, trang hoàng.
 Anh đã về; em nghe dưới chân vang
 Hoa lá nở với chuông rền giọng thắm
 Thủa chờ đợi, ôi, thời gian rét lạnh.
 Đời tàn rơi cùng sao rụng cánh cánh thâu;
 Và trắng lu xế nửa mái tình sâu,
 Gió than thở biết mấy lời van vỉ?

 Lòng em nhớ lòng anh từ vạn kỷ.
 Gặp hôm nay nhưng hẹn đã ngàn xưa

Yêu giữa đời mà hồn ở trong mơ
 Tình rộng quá, đời không biên giới nữa.
 Đây cửa mộng lòng em, anh hãy mở
 Màu thanh thiên rời rợi, gió long lanh:
 Hồn nhớ thương em dệt áo dăng anh

Tự Trường (Huy Cận)

Giờ náo nức của một thời trẻ dại
 Hối ngói nâu, hồi tường trắng, cửa gương
 Những chàng trai mười lăm tuổi vào trường
 Rương nhỏ nhỏ với linh hồn bằng ngọc.

Sắp hạnh phúc như chương trình lớp học
 Buổi chiều đâu, họ tìm bạn kết duyên
 Trong sân trường hướng đạo giữa Đào viên
 Quần áo trắng đẹp như lòng mới mẻ.

Chân non dại ngập ngừng từng bước nhẹ
 Tim run run trăm tình cảm rụt rè
 Tuổi mười lăm gấp sách lại, đứng nghe
 Lòng mới mở giữa tay đời ấm áp.

Tự trường đó, lòng tôi vừa bắt gặp
 Nỗi xôn xao thâm lặng ở trong rương
 Của chàng trai mười lăm tuổi vào trường
 Mắt tin cậy và tóc vừa dương rẽ

Người bạn nhỏ! Cho lòng tôi theo ghé
 Không nổi gì có thể vượt ve hơn
 Đêm tự trường mùi cửa sổ mới sơn
 Tủ mới đánh và lòng trai thơm ngát

Thân Thế (Huy Cận)

Hỡi Thượng Đế!

*Người nhìn xem, Người đã cho thân thể,
Bình thịt xương để đựng chứa linh hồn.*

*Người đã cho những bàn tay hoa nở,
Những cây chân, chồi mạnh búp tơ măng;
Người thu góp gió mây trong miệng thở,
Nơi mắt ngời, Người gửi ánh sao trắng;*

*Mắt nâu sáng thấp đèn soi vũ trụ,
Và tai rền thu cất nhạc không gian;
Và tơ tóc ướp vạt mùa hương ủ,
Và ngực vang âm điệu nhịp hoàn toàn*

*Và cổ đứng như mình cây vững chãi,
Và vai ngang như mặt nước xuôi dài:
Hỡi Thượng Đế, Người công phu biết mấy!
– Nhưng một sâu nương núp giữa lâu đài.*

*Nghìn yếu đuối theo sau nghìn yếu đuối,
Bước ngày mai sẽ chông dẫu hôm nay.*

*A! thân thể! một cái bình tội lỗi!
Đất sơ sinh đã hóa lại bùn lầy.*

*Xương với máu có bao giờ mỏi mệt,
Miệng bao giờ buông nhả vú chua cay!
Thân không chán đau, ngực sâu thở chết,
Tay bông thân, và tay nữa ôm mờ.*

*Xin thương lấy những mầm khô, trướng dập;
Những thân teo, xin Thượng Đế dung thương!
Thân quá nặng nên hồn sa xuống thấp,
Chớ giận chi những kẻ mất thiên đường!*

Nếu Chúa biết bao nhiêu lòng hốt hoảng,
 Trong sâu đen đã gãy cánh như dơi;
 Nếu Chúa biết bao nhiêu giòng lệ đắng,
 Chảy như sông, không rửa sạch sầu đời;

Nếu Chúa biết bao nhiêu hồn ly tán,
 Vì đã nâng bình lửa ấp lên môi:
 Thì hẳn Chúa cũng thẹn thùng hồi hận,
 Đã sinh ra thân thể của con người.

Thu (Huy Cận)

Hôm qua thu mới về,
 Với một cảnh hoa gầy.
 Sương nặng gieo đầu tre,
 Lạnh tràn theo gió đầy.

Thu tới trong vườn bên,
 Ngợ ngàng màu cúc mới.
 Đêm qua bên láng giếng,
 Êm tựa nhàn, thu tới.

Cô gái nhỏ thung dung,
 Qua miếng vườn hoa nhỏ.
 Đất nằm im dưới cỏ,
 Hoa tạ màu nhớ nhung.

Thu Rừng (Huy Cận)

Bỗng dưng buồn bã không gian
 Mây bay lững thấp giăng màn âm u.

Nai cao gót lẩn trong mù
Xuống rìeng nẻo thuộc nhìn thu mới về.

Sắc trời trôi nhạt dưới khe;
Chim đi lá rụng, cành nghe lạnh lũng.

Sầu thu lên vút song song.
Với cây hiu quạnh, với lòng quạnh hiu.

Non xanh ngây cả buồn chiều,
– Nhân gian e cũng tiêu điều dưới kia.

Thuyền Đi (Huy Cận)

Trăng lên trong lúc đang chiều
Gió về trong lúc ngọn triều mới lên.
Thuyền đi, sông nước ưu phiền;
Buồm treo ráng đỏ rong miên viễn khơi.

Sang đêm thuyền đã xa vời;
Người ra cửa biển, nghe hơi lạnh buồn.
Canh khuya tạnh vắng bên cồn,
Trăng phơi đâu bãi, nước đôn mênh mang.

Thuyền người đi một tuần trăng,
Sầu ta theo nước, tràng giang lững lờ.
Tiễn đưa đôi nuối đợi chờ
Trông nhau bữa ấy, bây giờ nhớ nhau.

Tiến Đưa (Huy Cận)

Chân rộn, lòng đau xé
Tay buông, dáng nảo nùng.
Đứng dừng trông mắt lệ,
Đi bắc cầu nhớ nhung.

Người xa, buồn lại gần
Tai nặng lời giao thân
Ngã ba áo lặn...
Dặm trường thương cố nhân.

Gió về, chiều sẽ kể...
Bước chậm tường gần người
Cây dài lung bóng xế
Sương sâu gieo xuống vai.

Tràng Giang (Huy Cận)

Bâng khuâng trời rộng nhớ sông dài
H.C

Tặng Trần Khánh Dư

Sóng gợn tràng giang buồn điệp điệp,
Con thuyền xuôi mái nước song song.
Thuyền về nước lại, sầu trăm ngả;
Củi một cành khô lạc mấy dòng.

Lơ thơ cồn nhỏ gió đìu hiu,
Đâu tiếng làng xa vãn chợ chiều
Nắng xuống, trời lên sâu chót vót;
Sông dài, trời rộng, bến cô liêu.

Bèo dạt về đâu, hàng nối hàng;
 Mênh mông không một chuyển đồ ngang.
 Không cầu gọi chút niềm thân mật,
 Lặng lẽ bờ xanh tiếp bãi vàng.

Lớp lớp mây cao đùn núi bạc,
 Chim nghiêng cánh nhỏ: bóng chiều sa.
 Lòng quê dợn dợn vời con nước,
 Không khói hoàng hôn cũng nhớ nhà.

Trình Bày (Huy Cận)

Tôi sẽ đến trước mặt người, Thượng Đế!
 Để kêu than, khi tôi đã lìa đời;
 Khi lá rụng, và hồn tôi đã xé,
 Sang bên kia thế giới của loài người.

Trước Thượng Đế hiền từ tôi sẽ đặt,
 Trái tim đau khổ héo thuở trần gian.

Tôi sẽ nói:

“Này đây là nước mắt,
 Ngọc đau buồn, nguyên khối vẫn chưa tan,

Người biết đấy, lòng tôi trong trắng lắm,
 Người cho sao tôi giữ vậy, như gương;
 Mặt trời đẹp, sắc đời đua nở thắm,
 Tôi đã đành mang nặng nghiệp yêu thương.

Từng bước lạnh teo, một mình lủi thủi,
 Tin ngây thơ: hồn sẽ hiểu qua hồn;

Tôi đâu biết thịt xương là sông núi
Chia biệt người ra từng xứ cô đơn.

Cả linh hồn, tôi đem cho trọn vẹn;
Vốn nhà nghèo không quen thói bán buôn,
Đến những kẻ mới vờ duyên hứa hẹn,
Tôi cũng cho trọn vẹn cả linh hồn.

Đầu gối rã rời, tôi đứng chờ đã mệt;
Tôi trông mong hai mắt tôi đen rồi,
Tôi đã khóc những đêm sâu đến chết
Thuở trần gian – xin Thượng Đế thương tôi.

Tuổi non dại lòng tôi say mẩn bạn,
Khi thanh xuân, tôi mới chạy theo tình.
Nhưng cô độc đã thâm ghi trên trán,
Lòng lạc loài ngay từ thuở sơ sinh.

Lòng tôi đây, trọn một đời thương nhớ;
Hồn tôi đây, thiên hạ bỏ điều hiu;
Người nhìn xem, chân tôi muôn dấu rỗ,
Thúng gai đời, đây tay vói tình yêu.

Hỡi Thượng Đế! tôi cúi đầu trả lại,
Linh hồn tôi đà một kiếp đi hoang.
Sầu đã chín, xin Người thôi hãy hái!
Nhận tôi đi, đâu địa ngục, thiên đường."

Rồi tôi khóc, và đâu tôi ngã gục,
Mắt tôi mờ, và tay của tôi xuôi.
Không biết nữa, thiên đường hay địa ngục;
– Quên, quên, quên đã mang trái tim người.

Trò Chuyện (Huy Cận)

I

Chiều lại xuống ở trên lầu cô tịch;
 Chờ thi nhân đã chết tị ngàn xưa,
 Nói chuyện cùng – chiều không nắng không mưa,
 Không sương gió, chỉ có sầu vạn thừa.
 Đời huu quạnh, thời gian nghiêng bóng nhớ,
 Phố không cây thoi sầu biết bao chừng;
 Chỉ mơ hồ trùng điệp với mộng lung,
 Buồn vạn lớp trên mái nhà dọn sóng

II

Nghìn năm trước thừa các người mơ mộng,
 Yêu trăng sao và thương nhớ gió mây
 Mê giai nhân, liễu mảnh, với hồ đây,
 Mâu năm tháng cũng ngậm ngùi thế nhĩ
 Cùng một hận truyền nhau từng thế kỷ
 Thì về đây, hỡi thi sĩ muôn xưa!
 Chiều hiu hiu khuê gọi nhớ nhung hờ,
 Câu tâm sự gọi duyên người kim cổ.

III

Em chiều niệm các anh, hồn rạng lửa,
 Đuốc muôn sao đã thấp ở mặt trời.
 Hãy về đây hỡi thi sĩ muôn đời
 Đời lạnh thế, mình em sao chịu nổi.
 Trời! ảo não những chiều buồn Hà Nội,
 Hồn bơ vơ không biết tựa vào đâu;
 Mây không bay, thương nhớ cũng không màu
 Nắng không xé và lòng sầu mất hướng.

Trông Lên (Huy Cận)

Nằm im dưới gốc cây to
 Nhìn xuân trái lựu muôn tờ lá non
 Gió se dòng mộng tuôn giòn,
 Dem theo hương vị đời ngon ngàn đời
 Gió đưa hơi, gió đưa hơi
 Lá thơm như thể da người: lá thơm...

Da chiều mới tỏ sao hôm
 Màu thanh thiên đã và ôm giữa hồn
 Giữa trời hình lá con con
 Trời xa sắc biển, lá thon mình thuyền.
 Gió qua là ngọn triều lên
 Hiu hiu gió đẩy thuyền trên biển trời.

Chở hồn lên tận chơi vơi
 Trăm chèo của Nhạc, muôn lời của Thơ

Quên thân như đã quên giờ
 Tê mê cõi biếc bến bờ là đâu.

Vạn Lý Tình (Huy Cận)

Người ở bên trời ta ở đây;
 Chờ mong phương nọ, ngóng phương này.
 Tương tư đôi chốn, tình ngàn dặm,
 Vạn lý sâu lên núi tiếp mây.

Nắng đã xế về bên xứ bạn;
 Chiều mưa trên bãi nước sông đây.
 Trông vơi bốn phía không nguôi nhớ,
 Dời động hoàng hôn thấp thoáng bay.

Cơn gió hiu hiu buồn tiễn biệt,
 Xa nhau chỉ biết nhớ vui ngày.
 Chiều chẵn không ấm người nằm một –
 Thương bạn chiều hôm, sầu gôi tay.

Xuân (Huy Cận)

Luống đất thơm hương mùa mới dậy
 Bên đường chân rộn bước trai tơ
 Cây xanh cành đẹp xui tay với:
 Sông mát tràn xuân nước đậm bờ.
 Ồ những người ta đi hóng xuân
 Cho tôi theo với, kéo tôi gần
 Rộn ràng bước nhịp hương vương gót,
 Nhựa mạnh tuôn trào tưởng dính chân.
 Bắt gặp mùa tươi lên rún rẫy
 Trong cành hoa trẻ, cổ chim non
 – Có ai gửi ý trong xuân cũ,
 Đất nở mùa xuân vẫn chẳng mòn.

Xuân Ý (Huy Cận)

Đêm vừa nhẹ, gió vừa mơn
 Cây chen ánh nguyệt trải vờn bóng xanh
 Khuya nay, mùa đậu đầu cành;
 Đồng trắng lục nhạt, vàng thanh lối gần.
 Trăng êm cho gió thanh tân;
 Hương rìng tỉnh dậy ái ân xuống đồng.

Đêm nay, không khí say nồng,
Nghìn cây mở ngọn, muôn lòng hé phôi...

Khuya nay, trong những mạch đời,
Màu thanh xuân dậy thức người héo hon.

Ngón tay tường búp xuân tròn,
Có người ra dạo vườn non thần thờ.



Anh Mang Thăm Em

Anh mang thăm em trong hồn anh
Như đứa trẻ thơ mãi để dành
Chiếc bánh mẹ cho từ sáng sớm
Anh chờ hạnh phúc những giờ xanh.

Anh mang thăm em đi trăm nơi
Nhớ em, anh tự mỉm môi cười
Là anh, hay chính là em đó?
Anh sống thăm em ở giữa đời

